

veïns de la població ho demanin; II. Que siguin un mínim de 50 famílies; III. Que per persones solvents se li faci un contracte de 6.000 pessetes per serveis ordinaris, casa-habitació i lliure del pagament d'impostos municipals; IV. Que el contracte sigui per quatre anys i que s'hi ajunti una llista d'acondactats amb les quantitats que paguen cada un d'ells i que cap pagui menys de 24 pessetes i que el terme mig siguin 30 pessetes, i per evitar en el possible contractes ficticis que sigui el Sindicat qui faci la recaptació; V. El pagament dels serveis exclosos de la conducta sota la tarifa mínima acordada.

Aquest és l'esperit i la lletra referent al màxim de les 300 famílies; no vol dir pas que, si en una població hi ha 400 famílies, si només hi ha un metge, que les 100 famílies d'excés es tinguin de quedar sense metge ni el metge que les serveix les hagi de desaconducar.

Quant al rendiment de les 300 famílies, el doctor Rodríguez està equivocat: ell calcula que 300 famílies a 25 pessetes rendeixen 7.500 pessetes, i no és això; en l'apartat c) de la base 7, diu: "Hi haurà diferents categories, però el preu mig de la conducta d'un partit mèdic no serà inferior a 2'50 pessetes al mes i família", que són 30 pessetes l'any i 300 famílies, a 30 pessetes, són 9.000 pessetes; diu també: d) Cobrament de serveis no compresos en la conducta; e) Dret a casa-habitació i indemnització per impostos municipals; h) L'import de la titular no serà computat com ingrés per conductes."

La valorització dels extraordinaris tampoc no la compta el Dr. Rodríguez. En l'Assemblea hi havia diferents opinions referents al seu import, però com a concessió es va acordar: base II. "Per a major facilitat i seguretat de pagament, es podrà fer als que paguin la conducta mínima, un sobrepuix del 50 per 100 com a mínim de la conducta per a compensar el risc dels serveis extraordinaris".

"Els accidents del treball i de responsabilitat civil, no podran mai ésser compresos amb el sobrepuix del 50 per 100.

I es va acordar així perquè es calculava pels presents, que la valoració dels serveis extraordinaris sobrepuixen del 50 per 100.

Suposo que convindrà que, sumats tots aquests ingressos, són molt superiors a les 8.275 que calcula com a necessari per a viure un metge.

Altres inconvenients que hi troba el Dr. Rodríguez és "no forcem la ironia, si aquest infeliç mortal té l'obligada *sort* d'haver de mantenir ca-

vall i cotxe per a poder visitar aquestes 300 famílies". Cas que no s'hagi adonat que també està previst, base 7, apartat g): Indemnització per locomoció en el servei d'anexos".

Crec que no cal dir tots els comentaris que li suggereixen les 7.500 pessetes, per quedar demostrat que poden ésser moltes més de les que ell calcula, si s'aplica l'acordat.

El que passa moltes vegades és la resistència del metge a posar el preu de la conducta al mínim acordat; el que no volen alguns és cobrar extraordinaris, i d'aquesta manera una plaça de 500 famílies a 15 pessetes, sense extraordinaris, dona just per viure-hi un metge i impossibilita que un altre s'hi guanyi la vida i posa en evidència al company que compleix posant aquest mínim. Si ho fés en profit propi, encara tindria excusa; ho fa en profit del públic que no li ha d'agrair, ans al contrari, en desprestigi d'ells mateixos, perquè el públic, quan personalment no està capacitat o no té competència per a jutjar del valor d'una cosa o d'un servei, li dona el valor i importància pel seu cost.

Després de l'aprovació de l'Assemblea de la Ponència, s'ha comunicat a tots cinc Col·legis i els uns, en reunió general, prèvia publicació en el seu Butlletí, altres per les seves Juntes Directives, hi han donat la seva aprovació i ni un no ha cregut necessari cap modificació ni aclariment. Més garanties de coneixement dels acords i que no són perjudicials, com creu el Dr. Rodríguez, no sabríem com prendre-les.

Les normes acordades per l'Assemblea referents a partits mèdics, són la nostra constitució, la llei fonamental que ens hem donat. Essent obra d'una majoria, el que equival a dir que són obra de transacció, probablement a ningú satisfan totes les seves previsions, però tots hem d'acatar-les i complir-les. Al Dr. Rodríguez li semblen poques 300 famílies i a mi em sembla que l'ideal és que el Metge pugui viure amb menys. Que no és possible? Jo crec que hem de procurar que una família gastï en metge el que despèn en perruquer, que el Dr. Rodríguez hi calcula 70 pessetes l'any, i no és exagerat. Però el deure fonamental de tots, tinguem-ho ben present, és complir l'acord; el fer cadascú el que vol o el que li sembla que li convé, encara no és forma de viure dintre d'una societat o estament.

Com que el tema no queda esgotat i per esvair dubtes, hi tornarem.